

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 23)

Jun 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

அடியேன் உரை

இந்த இதழுடன் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் பூர்த்தியாகிறது. இதன் முதல் பாகம் போன்று, இந்தப் பாகமும் முழுமையாக ஒரே pdf-இல் கூடிய விரைவில் வெளிவர உள்ளது.

அடுத்த இதழிலிருந்து ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வெளிவர உள்ளது. இதற்கு எம்பெருமானாரும், நம்பெருமாளும், ஸ்வாமி பராசரபட்டரும் தங்கள் திருவுள்ளம் இசைவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

மேலும் ஒரு செய்தி - இதுநாள்வரை சென்னையில் வசித்து வந்த அடியேனை, நம்பெருமாள் தனது இருப்பிடமான திருவரங்கத்திலே குடியேறும்படிச் செய்துள்ளான். இதற்கு அடியேன் செய்த தவம் என்னவென்று தெரியவில்லை !! இந்த "நம்பெருமாள் விஜயம்" இதழ்களைப் படிக்கின்ற உங்களைப் போன்ற பாகவதோத்தமர்களின் ஆசிகளே இதற்குக் காரணம் என்று அடியேன் உறுதியாக எண்ணுகிறேன்.

ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணம் வாஸுதேவம் ஸர்வம்

ஸ்ரீ அஹோபிலதாஸன்

க. ஸ்ரீதரன்

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தர பாகம்)
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
4. முமுக்ஷுப்படி
5. திருவெழுகூற்றிருக்கை
6. திருமாலை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தர பாகம்

(பகுதி - 9 - நிறைவுப் பகுதி)

91. அதிக்ராமந் ஆஜ்ஞாம் தவ விதி நிஷேதேஷு பவதே அபி

அபித்ருஹ்யந் வாக்கீக்ருதிபி: அபி பக்தாய ஸததம்

அஜாநந் ஜாநந் வா பவத் அஸஹநீய ஆகஸி ரத:

ஸஹிஷ்ணு த்வாத் ரங்கப்ரவண! தவ மாயுவம் அபர:

பொருள் - திருவரங்கத்தில் வாசம் செய்வதில் மகிழ்வுடன் உள்ள அரங்கா! கூடித்ர தேவதைகளின் ஆணைகளை மீறுவது போல் அல்லாமல், உனது ஆணைகளான சாஸ்த்ரங்களையே மீறுபவனாகவும்; உனது விஷயத்திலும், உனது அடியார்கள் விஷயத்திலும் எனது வாக்காலும், மனதாலும், உடலாலும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் அபசாரங்கள் செய்பவனாகவும் உள்ளேன். இப்படியாக அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடிய உன்னாலும் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாத அபராதங்களைச் செய்தபோதிலும் மகிழ்வுடன் நான் உள்ளேன். இப்படியாக உள்ள நான், அனைத்தையும் பொறுக்கவல்ல ஸ்வபாவம் உடைய உன்னால் அநுக்ரஹிக்கப்படாமல் இருக்கப் போவதில்லை.

92. ப்ரகுபிதபுஜக பணாநாம் இவ விஷயாணாம் அஹம் சாயாம்

ஸதி தவ புஜ ஸுரவிடபி ப்ரச்சாயே ரங்கஜீவித! பஜாமி

பொருள் - திருவரங்கத்தின் பெரியகோயிலையே உனது உயிர் என எண்ணுபவனே! உன்னுடைய திருத்தோள்கள் கற்பகமரம் போன்று கேட்பதை அளிக்கவல்லதாக உள்ளன. இந்த நிழல் உள்ளபோது நான் செய்வது என்ன? சீறுகின்றதும், விஷம் உள்ளதும் அக்கிய பாம்பின் படத்தின் நிழல் போன்ற உலகவிஷயங்களில் ஒதுங்க முற்படுகிறேன்.

93. த்வத் ஸர்வசக்தே: அதிகா அஸ்மதாதே: கீடஸ்ய சக்தி: பத! ரங்கபந்தோ!
யத் த்வத் க்ருபாம் அபி அதி கோசகார ந்யாயாத் அஸௌ நச்யதி ஜீவநாசம்

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! என்னைப் போன்ற அற்பமான புழுக்களின் சக்தியானது, அனைத்துவிதமான சக்திகளையும் உடைய உனது சக்தியைக் காட்டிலும் அதிகமே ஆகும். எப்படி? நாங்கள் உன்னனுடைய அபரிதமான கருணையை ஏற்காமல், அதனைத் தள்ளி, ஒரு பூச்சி போன்று எங்களை நாங்களே அழித்துக் கொள்கிறோமே! என்ன கொடுமை!

விளக்கம் - கோசகாரம் என்றால் ஒரு பூச்சியின் தன்மை. இந்தப் பூச்சியானது தனது வாயில் உண்டான நூலைக் கொண்டு, தனது கூட்டைக் கட்டிக் கொண்டு, அந்த கூட்டின் வாசலையும் அடைத்துவிடும் இயல்புடையதாகும். இது போன்றே, ஜீவனும் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்கிறான் என்று கருத்து.

94. ஸ்ரீரங்கேச! த்வத் குணாநாம் இவ அஸ்மத்
தோஷாணாம் க: பாரத்ருச்வா யத: அஹம்
ஓகே மோகோ தந்யவத் த்வத் குணாநாம்
த்ருஷ்ணா பூரம் வர்ஷதாம் நாஸ்மி பாத்ரம்

பொருள் - திருவரங்கா! உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களுக்கு எல்லை கண்டவர்கள் யார் உள்ளனர்? அது போன்றே என்னுடைய தோஷங்களுக்கு எல்லை கண்டவர்கள் யார் உள்ளனர்? ஏன் இப்படிக் கூறுகிறேன் என்றால் - எத்தனை பெரிய வெள்ளமாக இருந்தாலும் ப்ரஹ்மராஷ்ட்ஸ் முதலான பிசாசுகள் தங்கள் தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளாமல், மனிதர்களைக் கொன்று தாகத்தை தீர்ப்பதிலேயே இருக்கும். இது போன்றே, என் மீது எத்தனை ஆசையுடன் உனது திருக்கல்யாண குணங்கள் என்னும் மழையை நீ பொழிந்தாலும், நான் அவற்றை ஏற்கும் பாத்திரமாக இருக்கவில்லையே!

95. த்வம் சேத் மநுஷ்ய ஆதிஷு ஜாயமாந: தத் கர்மபாகம் க்ருபயா உபபுங்ஷேஷ
ஸ்ரீரங்கசாயிந்! குசல இதராப்யாம் பூய: அபிபூயேமஹி கஸ்ய ஹேதோ:

பொருள் - திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளவனே! நீ இந்த உலகில் இராமன், கண்ணன் என்று பல மனித அவதாரங்கள் எடுத்தாய். அப்படி எடுத்து, அந்தப் பிறவிகளுக்கு ஏற்ப உள்ள கர்மபலன்களை அனுபவித்தபடி நின்றாய். அப்படி நீ

அனைத்தையும் அனுபவித்த பின்னர், நாங்கள் இத்தனை காலம் எந்தக் கர்மபலங்களால் பீடிக்கப்பட்டபடி உள்ளோம்?

96. ஷுமா ஸாபராதே அநுதாபிநி உபேயா
கதம் ஸாபராதே அபி த்ருப்தே மயி ஸ்யாத்
ததபி அத்ர ரங்காதிநாத அநுதாபவ்யபாயம்
ஷுமேத அதிவேலா ஷுமா தே

பொருள் - திருவரங்கா! உன்னுடைய பொறுமை என்னும் குணமானது எப்படிப்பட்ட தவறுகளைச் செய்தபோதிலும், "தவறு செய்துவிட்டோம்", என்று வருந்தக் கூடியவனிடம் மட்டுமே செல்வதாகும். இவ்விதம் உள்ளபோது, பல குற்றங்களைச் செய்த பின்னரும், அதனைக் குறித்து வருந்தாமல் உள்ள என் போன்றவர்கள் குறித்து அந்தப் பொறுமை என்னும் குணமானது எப்படி ஏற்படும்? எனக்கு அப்படி ஓர் எண்ணம் (நான் தவறு செய்தேன் என்று வந்தும் எண்ணம்) ஏற்படாவிட்டாலும், எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள உனது பொறுமையானது, என்னை மன்னித்துவிடும்.

97. பலிபுஜி சிசுபாலே தாத்ருக் ஆகஸ்கரே வா
குணலவஸஹ வாஸாத் த்வத் ஷுமா ஸங்குசந்தீ
மயி குண பரமாணு உதந்த சிந்தா அநபிஜ்ஞே
விஹரது வரத! அஸௌ ஸர்வதா ஸார்வபௌமீ

பொருள் - மோஷு வரம் அளிக்கும் அழகியமணவாளா! எல்லையற்ற தவறுகளைச் செய்த காகாஸூரன், சிசுபாலன் முதலானவர்களிடம் (உனது திருநாமத்தை உச்சரித்தல்) என்னும் சிறிய அளவிலாவது நற்குணம் இருந்தது. இதனால் உனது பொறுமை அவர்கள் பக்கம் சென்றது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட நற்குணங்கள் என்னிடம் ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் கிட்டாது. இப்படிப்பட்ட என் போன்றவர்களிடமும் உனது பொறுமையானது நிற்கவேண்டும்.

விளக்கம் - பல குற்றங்கள் செய்தாலும், சிறு அளவாவது நற்குணம் உள்ளது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் பக்கம் பொறுமையாக உள்ளது என்பது, அந்த நற்குணங்கள் காரணமாகவே என்றாகிறது. ஆனால் நற்குணமே சிறிதும் இல்லாத ஒருவனிடம் பொறுமையாக இருந்தால்தான், உண்மையிலேயே பொறுமை உள்ளது என்று கருத்து அல்லவோ? ஆக, சிசுபாலன் முதலானவர்களை பொறுத்துக் கொண்டதால் எம்பெருமானின் பொறுமைக்குப் பெருமை இல்லை, தன்னைப் போன்றவர்களை பொறுத்தால் மட்டுமே மெருமை என்றார்.

98. தயா பர வ்யஸந ஹரா பவவ்யதா ஸுகாயதே மம தத் அஹம் தயாதிக:

ததாபி அஸௌ ஸுகயதி துக்கம் இதி அத: தயஸ்வ மாம் குணமய ரங்கமந்திர

பொருள் - திருக்கல்யாணகுணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள பெரியபெருமானே! உன்னுடைய தயை என்னும் குணம் அனைவரது துன்பங்களையும் நீக்கவல்லதாக உள்ளது. ஆனால் நானோ ஸம்ஸாரத்தால் உண்டாகும் துன்பங்களை, எனது அறியாமை காரணமாக இன்பங்களாகவே எண்ணி வாழ்கிறேன். இதனால் நான் துன்பத்தில் இல்லை என்று எண்ணி உனது தயையானது என்னை அணுகாமல் உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது நீ, "இவன் தனது துன்பத்தை இன்பம் என்று மயங்கிக் கிடக்கிறானே", என்று எண்ணி, என் மீது இரக்கம் காட்டவேண்டும்.

99. கர்ப்ப ஜந்ம ஜரா ம்ருதி க்லேச கர்மஷட் ஊர்மிக:

ச்வா இவ தேவவஷட் க்ருதம் த்வாம் ஸ்ரீய: அர்ஹம் அகாமயே

பொருள் - திருவரங்கனே! கர்ப்பத்தில் தோன்றியதன் மூலமாக உண்டாகக் கூடிய ஆறு வகையான மாற்றங்கள் (தோன்றுதல், வளர்தல் முதலான), வயோதிகம், மரணம் முதலான மாற்றங்களில் நான் சிக்கியபடி உள்ளேன். இப்படி உள்ளபோதும் நான் செய்வது என்ன? தேவர்களுக்காக வைக்கப்படும் அவிர்பாகத்தை நாய் விரும்பி நிற்பது போன்று, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருக்கே உரியவனான உன்னை, நான் விரும்பி நிற்கிறேன்.

100. அநுக்ருத்ய பூர்வபும்ஸ: ரங்கநிதே! விநயடம்பத: அமுஷ்மாத்

சுந: இவ மம வரம் ருத்தே: உபபோக: த்வத் விதீர்ணயா:

பொருள் - ஸ்ரீரங்கத்தில் வாசம் செய்பவனே! எனது முன்னோர்கள் போன்று நான் உள்ளேன் என்று போலியாக உன்னிடம் குழைந்து நான் நிற்கலாம். ஆனால் அதனைவிட, நாய் போன்ற அடியேனுக்கு நீ அளித்த ஸம்ஸார வாழ்வையே களித்து நிற்பது நல்லது.

விளக்கம் - இங்கு போலியான பக்தியுடன் எம்பெருமான் முன்பாக நிற்பதைக் காட்டிலும், ஸம்ஸார இன்ப-துன்பங்களை அனுபவித்தபடி இருத்தல் நலமே என்றார். இவ்விதம் இருந்தால், ச்லோகம் 98-ல் கூறியது போன்று பெரியபெருமானால் ரக்ஷிக்கப் படுவதற்கான வாய்ப்பு உண்டு.

101. ஸக்ருத் ப்ரபந்நாய தவ அஹம் அஸ்மி

இதி ஆயாசதே ச அபயதீக்ஷ மாணம்
த்வாம் அபி அபாஸ்ய அஹம் அஹம்பவாமி
ரங்கேச விஸ்ரம்ப விவேக ரேகாத்

பொருள் - திருவரங்கனே! உன்னை ஒருவன் ஒருமுறை சரணாகதி அடைந்தால் போதுமானது; உன்னிடம், “அடியேன் உனக்காகவே வாழ வேண்டும்”, என்று வேண்டினால் போதுமானது - இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அபயம் அளித்தல் என்னும் உறுதியுடன் நீ உள்ளாய். இப்படிப்பட்ட நிலையை கைவிட்டு, உன் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல், எது எனக்கு நன்மை-எது எனக்குத் தீமை என்று அறியாமல் அடியேன் இத்தனை அஹம்பாவத்துடன் உள்ளேன்.

102. தவ பர: அஹம் அகாரிஷி: தார்மிகை: சரணம் இதி அபி வாசம் உதைரிரம்
இதி ஸஸாக்ஷிகயந் இதம் அத்ய மாம் குரு பரம் தவ ரங்கதுரந்தர

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! மிகவும் உன்னதமான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்ட எனது ஆசார்யர்களால் உனக்கு ஏற்றவனாக அடியேன் ஆக்கப்பட்டேன். “சரணம் புகுந்தேன்”, என்று அடியேனின் வாய்விட்டுக் கூறினேன். இவற்றையே எனது கைம்முதலாகக் கொண்டு, அடியேனைக் காப்பது என்பது உனது பொறுப்பு என்று செய்து கொள்ளவேண்டும்.

103. தயா அந்யேஷாம் துக்க அப்ர ஸஹநம் அநந்ய: அஸி ஸகலை:

தயாநு: த்வம் நாத: ப்ரணமத் அபராதாந் அவிதுஷ:
க்ஷமா தே ரங்க இந்தோ! பவதி ந தராம் நாத! ந தமாம்
தவ ஓளதார்யம் யஸ்மாத் தவ விபவம் அர்த்திஸ்வம் அமதா:

பொருள் - திருவரங்கத்தில் சந்திரன் போன்று குளிர்சியாக உள்ளவனே! தயை என்னும் குணம் மற்றவர்களின் துன்பங்களைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளாத தன்மையாக இருக்கும். ஆனால் நீயே அனைவருடன் ஒன்றாகவே கலந்துள்ளாய். ஆகவே தயை என்பது இல்லை என்றே கூறவேண்டும். பொறுமை என்பது குற்றங்களைக் கண்டால், அதனைப் பொறுத்துக் கொள்வது ஆகும். ஆனால் உனது அடியார்களின் குற்றங்களை நீ அறியாமலேயே உள்ளாய். ஆகவே உனக்குப் பொறுமை என்பதும் இல்லை எனலாம். ஓளதார்யம் என்பது மற்றவர்களுக்குத் தாராளமாக அளிப்பது என்பதாகும். ஆனால் உனது செல்வங்கள்

முழுவதும் உனது அடியார்களுக்கே சொந்தம் என்று எண்ணியபடி நீ உள்ளாய். ஆகவே ஓளதார்யம் என்பது இல்லை என்றே கூற வேண்டும்.

விளக்கம் - ஒரு குணம் வெளிப்பட ஏதேனும் காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அந்தக் காரணம் இல்லை என்றால் குணம் வெளிப்படாது. வெளிப்படாமல் உள்ள குணம் என்பது இல்லை என்றே கூறத்தக்கது அல்லவா? இதனை இங்கு கூறுகிறார்.

104. குண துங்க தயா ரங்கபதே! ப்ருசநிம்நம் இமம் ஜநம் உந்நமய
யத் அபேக்ஷயம் அபேக்ஷிது: அஸ்ய ஹி தத் பரிபூரணம் ஈசிது: ஈச்வரதா

பொருள் - திருவரங்கத்தின் அதிபதியே! நான் மிகவும் பள்ளமானவனாக உள்ளேன். நன்னை உனது திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டு சரியான தளமாக நிரவ வேண்டும். உன்னிடம் யாசகம் பெற நிற்கும் அடியேனின் விருப்பம் என்ன என்று அறிந்து, அதனை நீ நிறைவேற்றுதல் என்பதே ஸர்வேச்வரனான உனக்கு ஈச்வரத்தன்மை என்றாகும்.

105. த்வம் மீந பாநீய நயேந கர்ம தீ பக்தி வைராக்ய ஜுஷ: பிபர்ஷி
ரங்கேச! மாம் பாஸி மிதம்பசம் யத் பாநீயசாலம் மருபுஷு தத் ஸ்யாத்

பொருள் - பெரியபெருமானே! அழகியமணவாளா! நம்பெருமானே! கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தி முதலான யோகங்கள் கைகூடியவர்களை நீ ரக்ஷிக்கிறாய். இச்செயல் மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பது போன்றதாகும் (இதனால் உனக்குப் பெருமை இல்லை). வேறு கதி இல்லாமலும், எந்த உபாயமும் இல்லாமலும் உள்ள என் போன்றவனை நீ ரக்ஷித்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் பாலைவனத்தில் தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைத்த பெருமை உனக்கு உண்டாகும்.

ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தர பாகம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 23)

அதிகரணம் - 10 - வேதாத்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - தைத்திரீய சீக்ஷாவல்லியில் உள்ள சில மந்த்ரங்கள் ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு அங்கமல்ல என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-25 வேதாத்யர்த்த பேதாத்

பொருள் - வேறு பொருள் கூறப்படுவதால்.

விஷயம் - அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் உபநிஷத்தின் தொடக்கத்தில் தைத்திரீயம் (1-1-1) - சுக்ரம் ப்ரவித்ய ஹ்ருதயம் ப்ரவித்ய - விரோதியின் வீர்யத்தைப் பிளக்கவேண்டும், இதயத்தைப் பிளக்கவேண்டும் - என்று ஓதுகின்றனர். ஸாமவேதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ரஹஸ்ய ப்ராம்மணத்தைப் படிக்கத் தொடங்கும்போது - தேவஸவித ப்ரஸுவ யஜ்ஞம் ப்ரஸுவ - ஸவித தேவனே! யஜ்ஞத்தை உண்டாக்குவாயாக - என்று ஓதுகின்றனர். காடகர்கள் மற்றும் தைத்திரீயர்கள் - சம் நோ மித்ர: சம் வருண: - மித்ரன், வருணன் போன்றவர்கள் நமக்கு நன்மை அளிக்கட்டும் - என்று ஓதுகின்றனர். சாம்யாயநியர்கள் - ச்வேதாச்வோஹரிநீலோஸி - நீயே வெண்குதிரை, கருப்பும் கூட - என்று ஓதுகின்றனர். ஐதரேயர்கள் மஹாவ்ரத ப்ராம்மணத்தை - இந்த்ர: ஹ வை வ்ருத்ரம் ஹத்வா மஹாந் அபவத் - வ்ரதனைக் கொன்ற இந்த்ரன் வலிமை அடைந்தான் - என்பதைக் கூறத் தொடங்குகின்றனர். கௌஷீதகீயர்கள் மஹாவ்ரத ப்ராம்மணத்தை - ப்ரஜாபதிர் வைஸம்வத்ஸர: தஸ்ய ஏஷ ஆத்மா யத் மஹாவ்ரதம் - ப்ரஜாபதியே வருடம், அவரது ஆத்மாவே இந்த வ்ரதம் - என்று தொடங்குகின்றனர். யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ப்ரவர்க்ய ப்ராம்மணத்தை -

தேவாவைஸத்ரம் நிஷேது: - தேவர்கள் யஜ்ஞம் நிறைந்த காலத்தைத் தொடங்கினர் - என்று தொடங்குகின்றனர்

சந்தேகம் - சுக்ரம் ப்ரவ்ருத்ய, சம் நோ மித்ர என்று தொடங்கும் மந்த்ரங்கள் மற்றும் ப்ரவர்க்யம் முதலான கர்மங்கள் ஆகியவை அந்தந்த வித்யைகளின் அங்கமா? இல்லையா?

பூர்வபக்ஷம் - அவை வித்யையின் அங்கமே ஆகும். எப்படி? அவை வித்யையை ஒட்டியே படிக்கப்பட்டுள்ளதாலும், வித்யைக்கு அங்கமானவற்றைக் கூறுவதாலும் ஆகும். சுக்ரம் ப்ரவித்ய முதலான மந்த்ரங்கள், ப்ரவர்க்ய கர்மம் போன்றவை கர்மங்களின் பொருட்டே கூறுவதைக் காணலாம். ஆனாலும் சம் நோ மித்ர., ஸஹ நா வவது முதலான மந்த்ரங்கள் வேறு எந்த இடங்களிலும் கூறப்படவில்லை. ஆக அவை வித்யைக்கு ஒட்டியே கூறப்பட்டதாலும், வித்யைக்கு உறுப்பானதைக் கூறுவதாலும் அந்தந்த உபநிஷத்துக்களில் உள்ள வித்யைகளின் அங்கம் என்றே கொள்ள வேண்டும். ஆக அந்தந்த உபநிஷத்துக்களில் படிக்கப்படும் அனைத்து வித்யைகளிலும் இந்த மந்த்ரங்கள் படிக்கப்பட வேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. இங்கு உள்ள மந்த்ரங்களில் பிளப்பது குறித்து கூறப்பட்டதில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. கீழே உள்ளதைக் காண்க:

- தைத்திரீயம் (1-1) - சுக்ரம் ப்ரவித்ய ஹ்ருத்யம் ப்ரவித்ய ருதம் வதிஷ்யாமி ஸத்யம் வதிஷ்யாமி - அங்கத்தைப் பிளந்து, இதயத்தைப் பிளந்து; நான் உண்மையைக் கூறுகிறேன், உண்மையைக் கூறுகிறேன்.
- தைத்திரீயம் (1-12) - ருதமவாதிஷம் ஸத்யமவாதிஷம் - நான் சரியாகக் கூறினேன், உண்மையைக் கூறினேன்.
- கட உபநிஷத் (1-1) - தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித் விஷாவஹை - நாம் ஓதும் மந்த்ரங்கள் வலுப் பெற வேண்டும், நாம் துவேஷம் கொள்ளாமல் இருப்போம்.

மேலே உள்ள மந்த்ரங்கள் எதிரிகளை வீழ்த்தவல்ல அபிசார மந்த்ரங்களுடன் கூடியதாக உள்ளதால், இவை வித்யைக்கு அங்கமாக இருக்க முடியாது.

இங்கு என்ன கூறப்படுகிறது என்றால் : ஹ்ருதயம் ப்ரவித்ய - இதயத்தைப் பிளப்பாய் - என்று கூறும் மந்த்ரமானது, எதிரியின் இதயத்தைப் பிளப்பது பற்றிக் கூறுகிறது. இதனுடன் சேர்த்துப் படிக்கப்படும் - சுக்ரம் ப்ரவித்ய - வீர்யத்தைப் பிளப்பாய் - என்பதும் அபிசார மந்த்ரமாகவே கொள்ளப்படுகிறது அல்லவா? இது போன்றே ருதம் வதிஷ்யாமி - சரியாகவே கூறுகிறேன், தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து - நமது மந்த்ரங்கள் வீர்யம் பெறட்டும் - என்று ஓதப்படும் மந்த்ரங்கள் வேத அத்யயனத்திற்கான மந்த்ரங்கள் என்று கொள்ளப்படுவதால், இதனுடன் படிக்கப்படும் - சம் நோ மித்ர - என்று ஓதப்படும் மந்த்ரங்களும் வேத அத்யயனத்திற்கான மந்த்ரங்கள் என்றே கொள்ளப்பட வேண்டும். ஆகவே இவை அனைத்து வித்யைகளுக்கும் அங்கம் அல்ல என்றே ஆகிறது.

பின்னர் இவை ஏன் கூறப்படுகின்றன? சுக்ரம் ப்ரவித்ய முதலான மந்த்ரங்களும், ப்ரவர்க்ய ப்ராம்மண பகுதிகளும் பகல் பொழுதில், கானகத்தில் படிக்கப்பட வேண்டும் என்று உணர்த்தவே கூறப்பட்டன.

வேதாத்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 23)

உலக விஷயங்களில் உள்ள தோஷங்களும் பகவத்
விஷயத்தின் மேன்மையும்

அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன், கண்டு கேட்டுற்று
மோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி கண்ட இன்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்,
தஸ்மிந் ப்ரஸந்நே கிமிஹாஸ்த்யலப்யம் தர்மார்த்தகாமரலமல்பகாஸ்தே,
அந்தவஸ்து பலம் தத்பவத்யல்ப மேதஸாம், அநித்யமஸுகம் லோகம் இமம்
ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம், மஹாபலாந் மஹாவீர்யாந் அநந்ததந ஸத்ஜயாந் கதாந்
காலேந மஹதா கதாசேஷாந்நராதிபாந் ச்ருத்வா ந புத்ரதாராதௌ
க்ருஹசேஷத்ராதிகே அபி வா த்ரவ்யாதௌ வா க்ருதப்ரஜ்ஞோ மமத்வம் குருதே
நர:, ஸர்வம் துக்கமயம் ஜகத், ஸ்வர்க்கே அபி பாதபீதஸ்ய சூயிஷ்ணோர்நாஸ்தி
நிர்வ்ருத்தி:, ராஜ்யே க்ருத்நந்த்யவித்வாம்ஸோ மமத்வாஹ்ருத சேதஸ: அஹம்மாந
மஹாபாந மதமத்தா ந மாத்ருசா:, ஆப்ரஹ்மபவநாதேதே தோஷா: ஸத்தி
மஹாபுநே அத ஏவ ஹி நேச்சந்தி ஸ்வர்க்கப்ராப்திம் மநீஷிணா:, ப்ரஹ்மணா:
ஸதநாதூர்த்வம் தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் சுத்தம் ஸநாதநம் ஜ்யோதி: பரம்
ப்ரஹ்மேதி ந தத்ர பூதா கச்சந்தி புருஷா விஷயாத்மகா: டம்ப லோப மத க்ரோத
த்ரோஹ மோஹரபி த்ருதா: நிர்மமா நிரஹங்காரா நிர்வந்த்வா:
ஸம்யதேந்த்ரியா: த்யாநயோகரதாச்சைவ தத்ர கச்சந்தி ஸாதவ:, ரம்யாணி
காமசாராணி விமாநாநி ஸமாஸ்ததா ஆக்ரீடா விவிதா ராஜாந்
பத்மிந்யச்ராமலோதகா:, ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: இத்யாதி
ப்ரமாணங்களாலே அல்பத்வ அஸ்திரத்வ துக்கமூலத்வ துக்க மித்ரத்வ
துக்கோதர்க்கத்வ விபரீதாபிமாநமூலத்வ ஸ்வாபாவிகாநந்தவிருத்தத்வங்களாகிற
அசித்விஷயாநுபவ தோஷஸப்தகத்தையும் இவற்றில் யதாஸம்பவம் உண்டான
சேதநமாத்ராநுபவ தோஷங்களையும், இவ்வநுபவங்களுக்கு எதிர்த்தட்டான

பகவதநுபவத்தின் வைலக்ஷண்யத்தையும் விசதமாக அநுஸந்தித்து, பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்த: அபரமாத்மநி என்கிற அவஸ்தையையுடையராய்.

விளக்கம் - கீழே உள்ள பல ப்ரமாணங்கள் காண்க:

- திருவாய்மொழி (3-2-6) - அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன் - அற்பமான விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றின் தோஷங்களை அறிந்து, அவற்றைக் கைவிட்டேன்
- திருவாய்மொழி (4-9-10) - கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுமூலும் ஐங்கருவி கண்ட இன்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம் - ஐந்து புலன்களால் அடையப்படும் இன்பம், புலன்களால் அறிய இயலாத ஆத்ம அனுபவத்தின் இன்பம் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டேன்.
- விஷ்ணு புராணம் (1-17-91) - தஸ்மிந் ப்ரஸந்நே கிமிஹாஸ்த்யலப்யம் தர்மார்த்தகாமரலமல்பகாஸ்தே - கருணையுடன் கூடிய எம்பெருமான் உள்ளபோது எதுதான் அடைவதற்குக் கடினம்? தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றால் ஆவதற்கு ஏதும் இல்லை.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (7-23) - அந்தவஸ்து பலம் தத்பவத்யல்ப மேதஸாம் - அற்ப புத்தி உடையவர்களால் அடையப்படும் பலன்களும் அற்பமானவையே ஆகும்.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-33) - அநித்யமஸுகம் லோகம் இமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம் - நிலையற்றதும், துன்பங்கள் சூழ்ந்துள்ளதும் ஆகிய இந்த உலகை அடைந்துள்ள நீ என்னை வணங்குவாயாக.
- விஷ்ணு புராணம் (4-24-142, 143) - மஹாபலாந் மஹாவீர்யாந் அநந்ததந ஸத்ஜயாந் கதாந் காலேந மஹதா கதாசேஷாந்நராதிபாந் ச்ருத்வா ந புத்ரதாராதௌ க்ருஹசேஷத்ராதிகே அபி வா த்ரவ்யாதௌ வா க்ருதப்ரஜ்ஞோ மமத்வம் குருதே நர: - இந்த உலகில் மிகுந்த பலம், அளவற்ற

செல்வம், வீரம் ஆகியவற்றுடன் வாழ்ந்த அரசர்கள், தங்களின் நீண்ட வாழ்வு முடிந்த பின்னர், இந்த உலகில் தங்களைப் பற்றிய சரிதங்களை மட்டுமே விட்டுச் சென்றனர். இதனை அறிந்த அறிவாளி ஒருவன் பிள்ளை, மனைவி, வீடு, நிலம், செல்வம் முதலானவற்றில் “என்னுடையது” என்ற எண்ணம் கொள்ளமாட்டான்.

- விஷ்ணு புராணம் (1-17-69) - ஸர்வம் துக்கமயம் ஜகத் - இந்த உலகம் முழுவதும் துக்கமயமானது.
- விஷ்ணு புராணம் (6-5-50) - ஸ்வர்க்கே அபி பாதபீதஸ்ய சஷ்யிஷ்ணோர்நாஸ்தி நிர்வ்ருத்தி: - ஸ்வர்க்கத்தில் உள்ளவன் எப்போதும் தனது புண்ணிய பலன் குறைந்து விட்டால், தான் கீழே விழுந்து விடுவோம் என்று பயம் காரணமாக சுகம் என்பது அவனுக்கு இருப்பதில்லை.
- விஷ்ணு புராணம் (6-7-7) - ராஜ்யே க்ருத்நந்த்யவித்வாம்ஸோ மமத்வாஹ்ருத சேதஸ: அஹம்மாந மஹாபாந மதமத்தா ந மாத்ருசா: - அஹங்காரம் கொண்ட மனம் படைத்தவர்கள் மட்டுமே, அந்த மயக்கம் காரணமாக ராஜ்யம், நாடு முதலானவற்றின் மீது ஆசை கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். என் போன்றவர்கள் அவற்றுக்காக ஏங்குவது இல்லை.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (4-49) - ஆப்ரஹ்மபவநாதேதே தோஷா: ஸத்தி மஹாபுநே அத ஏவ ஹி நேச்சந்தி ஸ்வர்க்கப்ராப்திம் மநீஷிணா: - முனிவரே! ப்ரம்மலோகம் தொடங்கி அனைத்து உலகங்களிலும் அற்பமான தோஷங்கள் பரவியே உள்ளன. எனவே அறிவு நிறைந்தவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புவதில்லை.
- மஹாபாரதம் வநபர்வம் (217-37, 38, 39) - ப்ரஹ்மணா: ஸதநாதூர்த்வம் தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் சுத்தம் ஸநாதநம் ஜ்யோதி: பரம் ப்ரஹ்மேதி ந தத்ர பூதா கச்சந்தி புருஷா விஷ்யாத்மகா: டம்ப லோப மத க்ரோத த்ரோஹ மோஹைரபி த்ருதா: நிர்மமா நிரஹங்காரா நிர்த்வந்த்வா: ஸம்யதேந்த்ரியா: த்யாநயோகரதாச்சைவ தத்ர கச்சந்தி ஸாதவ: - ப்ரம்மலோகத்தின் மேலே

விஷ்ணுவின் பரமபதம் உள்ளது. அது தூய்மையாகவும், நித்யமாகவும், ஜ்யோதி ரூபமாகவும் உள்ளது. பரம்பொருளை அனுபவிக்கத் தக்கதாக உள்ளதால் பரப்ரஹ்மம் என்றும் கூறப்படுகிறது. அந்த உலகிற்கு டம்பம், லோபம், ஆணவம், கோபம், துரோகம், ஆசை முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்ட அறிவற்றவர்கள் செல்வதில்லை. அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டவர்கள், இரட்டையாக வரும் இன்பதுன்பங்களில் சமநிலையில் உள்ளவர்கள், புலன்களைத் தங்கள் வசம் வைத்தவர்கள், பகவானைத் த்யானித்தபடி உள்ளவர்கள் - இப்படிப்பட்ட ஸாதுக்கள் மட்டுமே அங்கு செல்கின்றனர்.

- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (196-4) - ரம்யாணி காமசாராணி விமாநாநி ஸமாஸ்ததா ஆக்ரீடா விவிதா ராஜாந் பத்மிந்யச்ராமலோதகா: - பரமபதத்தில் விருப்பப்படி செல்லக்கூடிய அழகான விமானங்கள், மண்டபங்கள், பலவிதமான தோட்டங்கள், தெளிவான நீர் நிறைந்த தாமரைக் குளங்கள் ஆகியவை உள்ளன.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (196-6) - ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: - எம்பெருமானின் இருப்பிடமான பரமபதத்திற்கு முன்பாக மற்ற லோகங்கள் அனைத்தும் நரகம் போன்றவையே.

மேலே உள்ள பல ப்ரமாணங்கள் மூலமாக, அசித் பொருள்களால் ஏற்படும் இன்பங்கள் அனைத்தும் ஏழு வகையான தோஷங்களுடன் கூடியவை என்று அறியவேண்டும். இவையாவன - அற்பமானவை, ஸ்திரம் அற்றவை (நிலையற்றவை), துக்கத்தின் தொடக்கமாக உள்ளவை, துக்கம் நிறைந்தவை, துக்கம் உண்டாக்கவல்லவை, அஹங்காரம் முதலானவற்றால் உண்டானவை, ஜீவனின் இயல்பான ஆனந்தமயமான நிலைக்கு எதிரானவை - என்பதாகும். இதே தோஷங்கள் ஒருவன் தனது ஆத்ம அனுபவத்தில் திளைக்கும்போதும் உண்டாகக் கூடியவை என்று அறியவேண்டும். இவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளதான பகவத் அனுபவத்தின் மூலம் உண்டாகவல்ல ஆனந்தத்தில் உள்ள நன்மைகளை அறிந்து, அதில் ஈடுபட வேண்டும். இதன் மூலம் ஒருவன் பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதியில் கூறியபடி - பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்த: அபரமாத்மநி - எம்பெருமானிடம் மட்டுமே ஆசை கொண்டபடி, மற்ற பொருள்கள் மீது ஆசை இல்லாதபடி - என்ற நிலைக்கு வந்துவிடுவான்.

ப்ரவ்ருத்திலக்ஷணம் தர்மம் ப்ரஜாபதிரதாப்ரவீத் என்கிற ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களில் நின்றும் நிவ்ருத்தராய், நிவ்ருத்தலக்ஷணம் தர்மம் ருஷிர்நாராயணோ அப்ரவீத் என்கிற நிவ்ருத்தி தர்மங்களிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர்கள் முழுக்ஷுக்களான அதிகாரிகள்.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (219-4) - ப்ரவ்ருத்திலக்ஷணம் தர்மம் ப்ரஜாபதிரதாப்ரவீத் - ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களை ப்ரம்மன் உரைத்தான் - என்னும்படியாக உள்ள ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களை கைவிட்டும்; மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (219-2) - நிவ்ருத்தலக்ஷணம் தர்மம் ருஷிர்நாராயணோ அப்ரவீத் - நாராயண ரிஷி என்பவர் கடைபிடிக்க வேண்டிய தர்மங்களை உரைத்தார் - என்னும்படியாக உள்ள தர்மங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். இதுவே மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவர்கள் என்று கூறப்படுபவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய தகுதிகள் ஆகும்.

கீழ்ச்சொன்னபடியிலே பராவரங்களான தத்வங்களும் புருஷார்த்தங்களும் தெளிந்தாலும், இப்படி வைராக்யபூர்வகமாக பரம புருஷார்த்தோபாய அநுஷ்டாந்தத்தில் ப்ரவர்த்தி யானாகில் சீல வ்ருத்த பலம் ச்ருதம், சமார்த்தம் ஸர்வசாஸ்த்ராணி விஹிதாநி மநீஷிபி: தஸ்மாத் ஸ ஸர்வசாஸ்த்ரஜ்ஞோ யஸ்ய சாந்தம் மந: ஸதா என்கிற ச்ருதபலத்தையும் இழந்து, நாச்சாதயதி கௌபீநம் ந தம்ச மசகாபஹம் சுந: புச்சமிவாநர்த்தம் பாண்டித்யம் தர்மி வர்ஜிதம் என்கிறபடியே ஹாஸ்யனாம். ஆகையால் வயஸ: கர்மணோ அர்த்தஸ்ய ச்ருதஸ்யாபிஜநஸ்ய ச வேஷ்வாக்வ்ருத்தி ஸாருப்யமாசரந் விசரேதிஹ என்கிறபடியே ச்ருதாநுரூபமாக ஸ்வோசிதமான பரம புருஷார்த்தோபாயநுஷ்டாந்திலே த்வரிக்குமவர்கள் "தன் கருமஞ்செய்யப் பிறருகந்தார்" என்கிறபடியே, தம் தேவா ப்ரஹ்மாணம் விது:, ப்ரணமந்தி தேவதா: இத்யாதிகளிற் சொல்லும் ஏற்றம் பெறுவர்கள்.

விளக்கம் - எது உயர்ந்த தத்துவம், எது தாழ்ந்த தத்துவம் என்றோ; எது உயர்ந்த புருஷார்த்தம், எது தாழ்ந்த புருஷார்த்தம் என்று ஒருவன் அறிந்து கொள்ளக்கூடும். ஆயினும் அவன் தனது வாழ்வின் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அளிக்கவல்ல உபாயத்தை அறிந்து, அதனைப் பின்பற்றவில்லை என்றால் என்ன நிகழும் என்றால் - மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (5-117) - சீல வ்ருத்த பலம் ச்ருதம் - சாஸ்த்ரத்தை அறிவதன் மூலம் ஏற்படும் ஞானத்தின் பலன்கள் ஆத்மகுணங்களும் சிறந்த ஒழுக்கமும் - என்று கூறப்படும் பலனை இழக்க நேரிடும். மேலும் இதிறாஸ ஸமுச்சயம் (12-37) - சமார்த்தம் ஸர்வசாஸ்த்ராணி விஹிதாநி மநீஷிபி: தஸ்மாத் ஸ ஸர்வசாஸ்த்ரஜ்ஞோ யஸ்ய சாந்தம் மந: ஸதா - மனதை வசப்படுத்தும் பொருட்டே பல சாஸ்த்ரங்களும் ஞானம் உள்ளவர்களால் இயற்றப்பட்டது, ஆகவே யார் ஒருவரின் மனம் அடக்கப்பட்டுள்ளதோ அவன் அனைத்து

சாஸ்த்ரங்களும் அறிந்தவன் - என்று கூறப்படும் கருத்தையும் இழந்தவன் ஆகிறான். இது தவிர - நாச்சாதயதி கௌபீநம் ந தம்ச மசகாபஹம் சுந: புச்சமிவாநர்த்தம் பாண்டித்யம் தர்மி வர்ஜிதம் - நாயின் வால் என்பது மறைக்க வேண்டிய இடத்தை மறைப்பதில்லை, நாயை மொய்க்கும் ஈ முதலானவற்றை விரட்டவும் பயன்படுவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனது ஞானம் அவனுக்குப் பயன்படாமல் போகின்றது. ஆகவே மநு ஸ்ம்ருதி (4-18) - வயஸ: கர்மணோ அர்த்தஸ்ய ச்ருதஸ்யாபிஜநஸ்ய ச வேஷவாக்வ்ருத்தி ஸாருப்யமாசரந் விசரேதிஹ - வயது, கடைபிடிக்க வேண்டிய கர்மம், கர்மபலன், சாஸ்த்ர ஞானம், உயர்ந்த குலத்தில் பிறவி ஆகியவற்றுக்கு ஏற்ப ஒருவன் தனது பேச்சு, செயல் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நடக்க வேண்டும். இப்படியாக உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றுத் தரவல்ல உபாயத்தைக் கடைபிடித்து நடப்பவர்கள் பெறும் ஏற்றத்தைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- தன் கருமஞ்செய்யப் பிறருகந்தார் - தனது கடமைகளைச் செய்யும் ஒருவன் அனைவராலும் புகழப்படுகிறான்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (118-11) - தம் தேவா ப்ரஹ்மாணம் விது: - சிறந்த ஒழுக்கம் உள்ள சண்டாளன் தேவர்களால் அந்தணன் என்றே கொள்ளப்படுகிறான்.
- விஷ்ணுதர்மம் (43-28) - ப்ரணமந்தி தேவதா: - அவனைத் தேவர்கள் வணங்கி நிற்கின்றனர்.

நின்றபுராணன் அடியிணை ஏந்தும் நெடும்பயனும்
பொன்றுதலே நிலை என்றிடப் பொங்கும் பவக்கடலும்
நன்று இது தீயது இது என்று நவின்றவர் நல்லருளால்
வென்று புலன்களை வீடினை வேண்டும் பெரும்பயனே.

பொருள் - எப்போதும் நிலையாக நிற்கின்ற எம்பெருமானின் பொருந்திய திருவடிகளைத் தனது தலையால் ஏந்தி நின்று, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலே மோக்ஷம் என்னும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம்; அழிவது என்பதையே இயல்பாக உடையதும், ஓங்கி வளர்வதும் ஆகிய ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரம் - இந்த இரண்டில் மோக்ஷம் என்பது நன்மை, ஸம்ஸாரம் என்பது தீமை - என்று ஒருவன் அறியக்கூடும். இதனை அவன் எப்படி அறிகிறான் என்றால், சிறந்த ஆசார்யர்கள் மூலமே ஆகும். இப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களின் கருணை காரணமாக அவன் தனது

இந்தரியங்களை வென்று, மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோகஷம் என்பதை மட்டுமே விரும்பி நிற்பான்.

விஷமது பணிஷ்குர்வந் தீரோ பணிர்விஷயாத்மகம்
பரிமிதரஸ ஸ்வாத்ம ப்ராப்தி ப்ரயாஸ பராங்முக:
நிரவதி மஹாநந்த ப்ரஹ்மாநுபூதி குதாஹலீ
ஜகதி பவிதா தைவாத் கச்சித் ஜிஹாஸித ஸம்ஸ்ருதி:

பொருள் - சற்றும் கலக்கம் இல்லாத மனம் உள்ளவன் : ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், விஷம் கலந்த தேன் போன்றதும் ஆகிய உலக விஷயங்களை ஒதுக்கி; அற்பமான சுகத்தை அளிக்கவல்ல தனது ஆத்ம அனுபவத்தை அடைந்து ஆனந்தம் அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை நீக்கி; எல்லையற்ற ஆனந்தம் அளிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்தில் ஆவல் கொண்டவனாக இருக்கக்கூடும். இவன் ஸர்வேச்வரனின் அநுக்ரஹம் மூலமாக ஸம்ஸாரத்தைக் கைவிட வேண்டும் என்னும் ஆசை கொண்டவன் ஆகிறான்

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச் செய்த
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
ஏழாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 23)

120. த்வயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் உடையவன்.

அவதாரிகை - கீழ், ஸாமாந்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று; விசேஷித்து த்வயத்துக்கு அதிகாரியாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச் செய்கிறார் - த்வயத்துக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனுக்கு இருக்க வேண்டிய தன்மைகளை அருளிச்செய்தார். இனி த்வய மந்திரத்துக்கு அதிகாரியாக உள்ளவனின் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸித்தோபாயவரண ப்ரதிபாதகமான த்வயத்துக்கு அதிகாரி அகிஞ்சநோகதி: த்வமேவோபாயபூதோமே பவ, அகிஞ்சநோ அநந்யகதிச்சரண்ய என்றும், புகலொன்றில்லா அடியேன் என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமும் ஆகிய இரண்டும் உடையவன் - என்கை.

விளக்கம் - ஸித்தோபாயமான எம்பெருமாளை அடைவதைக் கூறவல்ல த்வயத்திற்கு அதிகாரியாக உள்ள ஒருவனுக்கு கீழே உள்ள தன்மைகள் அவசியம் ஆகும்:

- அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை - அகிஞ்சநோகதி: த்வமேவோபாயபூதோமே பவ - வேறு கதியில்லாத எனக்கு நீயே கதி ஆவாய்.
- ஸ்தோத்ரரத்னம் - அகிஞ்சநோ அநந்யகதிச்சரண்ய - உன்னைத் தவிர சரணம் அடைவதற்கு எனக்கு வேறு இடம் இல்லை.

- திருவாய்மொழி - (6-10-10) - புகல் ஒன்றில்லா அடியேன்.

மேலே உள்ள வரிகளின்படி, தன்னிடம் வேறு உபாயம் இல்லை என்பதும், தனக்கு வேறு கதி இல்லை என்பதும் த்வய அதிகாரியிடம் இருக்க வேண்டிய தன்மைகள் ஆகும்.

121. இவை இரண்டும் ப்ரபந்த பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

அவதாரிகை - இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவையிரண்டும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த இரண்டும் (ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகதித்வமும்) எத்தகைய தன்மை கொண்டவை என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாயாந்தர ராஹித்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், ரக்ஷகாந்தர ராஹித்யமாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்த பரித்ராணமாகிற ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டு கொள்வது - என்கை.

விளக்கம் - ஆகிஞ்சந்யம் என்றால் வேறு உபாயங்கள் இல்லை என்பதும், அநந்யகதித்வம் என்றால் வேறு ரக்ஷகன் இல்லை என்பதும் பொருளாகும். இவற்றைப் ப்ரபந்த பரித்ராணம் என்ற ப்ரபந்தத்தில் விரிவாகக் கூறியாகிவிட்டது, அங்கு கண்டு கொள்க.

122. இதில் முற்கூற்றால் பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈச்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையையிரக்கிறது.

அவதாரிகை - இனி த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இதில் முற்கூற்றால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, த்வயத்தில் உள்ள வரிகளின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தாலே "ஸ்ரீமத்" என்று பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, "நாராயண சரணை" என்று ஈச்வரன் திருவடிகளை "சரணம் ப்ரபத்யே" என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது;

உத்தரகண்டத்தாலே “ஸ்ரீமதே” என்று பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே “நாராயணாய” என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை அர்த்திக்கிறது - என்கை. “நமஸ்ஸு” கைங்கர்ய விரோதிநிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, “அடிமையை இரக்கிறது” என்று இதிலே அந்தர்ப்பூதம்.

விளக்கம் - த்வயத்தின் முதல் பகுதியால் - “ஸ்ரீமத்” என்று கூறி பெரியபிராட்டியாரை சிபாரிசாக (புருஷகாரம்) முன்னிறுத்தி, “நாராயண சரணை” என்று ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளை “சரணம் ப்ரபத்யே” என்று அடைக்கலமாகப் பற்றப்படுகிறது. த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியில் - “ஸ்ரீமதே” என்பதன் மூலம் பெரியபிராட்டியாரும் ஸர்வேச்வரனும் கூடியுள்ள சேர்த்தி கூறப்பட்டு, அந்தச் சேர்த்தியில் “நாராயணாய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை மூலம் கைங்கர்யம் வேண்டப்படுகிறது. “நம:” என்பது கைங்கர்யத்திற்கு விரோதியாக உள்ள நம்முடைய ஆனந்தம் முதலானவை நீக்கப்படுவதைக் குறிப்பதால், அடிமைத் தொழிலானது மறைமுகமாக வேண்டப்படுகிறது.

123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

அவதாரிகை - இனி, ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் - ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம் - என்று.

விளக்கம் - த்வயத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் விளக்கம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீசப்தம் ஸம்பதாதிகளுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே நடந்துபோரக் காண்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக ஸ்ரீ என்கிற இது பெரியபிராட்டி யார்க்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிறே “லக்ஷ்மீ: பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்ரியா” என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடிதமாயிருற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள் போலன்றிக்கே ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்மீயா: என்கிறபடியே இவளுக்கு ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும். அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம் என்று அகாரம் ஈச்வரனுக்கு ப்ரதமாபிதாநமானாற் போலேயாயிற்று, இவளுக்கும் இது ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும்படி. இது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும்; இது இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாங்களைச் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும்.

விளக்கம் - முதலில் ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தை விளக்குகிறார். ஸ்ரீ என்ற பதம் பொதுவாக செல்வம் போன்றவைகளைக் குறிப்பதாக உள்ளது. ஆயினும் அந்த அர்த்தம் இங்கு கூறப்படவில்லை என்று விளக்குவதற்காக, ஸ்ரீ என்னும் பதம் பெரியபிராட்டியாரின் திருநாமம் என்று விளக்குகிறார். லக்ஷ்மீ: பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்பிரியா - லக்ஷ்மீ, பத்மாலயா, பத்மா, கமலா, ஸ்ரீ, ஹரிப்பிரியா ஆகியவை அவளுடைய திருநாமங்கள் என்று அமரகோசம் கூறுகிறது. மற்ற திருநாமங்கள் போன்று அல்லாமல் ஸ்ரீ என்பதே இவளது முதன்மையான திருநாமம் என்பது - ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் - ஸ்ரீ என்பதே முதன்மையானது - என்பதன் மூலம் விளங்குகிறது. அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம் - அ என்பது நாராயணனின் முதன்மையான திருநாமம் என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அகாரம் எவ்விதம் ஸர்வேச்வரனுக்கு முதன்மையான திருநாமமாக உள்ளதோ அது போன்று இவளுக்கு ஸ்ரீ என்பது முதன்மையான திருநாமமாக உள்ளது. அ என்பது ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ரக்ஷகன் என்பதைக் காண்பிக்கிறது. இது போன்று பெரியபிராட்டிக்கு மட்டுமே உரித்தான புருஷகாரத்தன்மை (சிபாரிசு செய்தல்) என்பது ஸ்ரீ என்பது மூலம் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவெழுகூற்றிருக்கை
(பகுதி - 6)

வ்யாக்யானம் - 1

(முத்தீயித்யாதி) - உபயாந்தர நிஷ்ட்டர்க்கும் அவற்றை நடத்திக்கொடுப்புதியிறே. யோகோ யோகவிதாம் நேதா என்கிறபடியே. (முத்தீ) - மூன்று பிள்ளை பெறுவாரைப் போலே கார்ஹபத்ய ஆஹவநீய தக்ஷிணாக்நிகளையும். (நான்மறை) ருக் யஜுஸ் ஸாமதர்வணங்களையுமுடையராய். (ஐவகை வேள்வி) - தேவயஜ்ந: பித்ருயஜ்ஞோ பூதயஜ்ஞோ மநுஷ்யயஜ்ஞோ ப்ரஹ்மயஜ்ஞ: என்னும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும், இத்தால் கர்மயோகம் சொல்லிற்று. (அறுதொழில்) - யஜநம், யாஜநம், அத்யயநம், அத்யாபநம், தாநம், ப்ரதிக்ரஹமென்கிற ஷ்ட்கர்மங்களையுடையரான. (அந்தணர் வணங்குந்தன்மையை) - அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணராலே ஆச்ரயிக்கப்படும் ஸ்வபாவத்தையுடையையாய்.

விளக்கம் - (முத்தீயித்யாதி) - தங்களுக்கு எது உபாயம் என்று அறிந்த பின்னரும், உபாயம் அல்லாதவற்றையும் பின்பற்றி, அவற்றுடன் எம்பெருமானையும் பற்றுபவர்களுக்கும் அவர்கள் விரும்புவதை நடத்திக் கொடுக்கும் தன்மை கொண்டவன். ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - யோகோ யோகவிதாம் நேதா - தானே அனைத்திற்கும் உபாயமாகவும், தன்னைத் தவிர வேறு உபாயங்களைப் பற்றினாலும், அவற்றை முடித்துத் தருபவன் - என்றது காண்க. (முத்தீ) - மூன்று குழந்தைகள் உள்ளவன் அனைத்திற்கும் உணவு அளிக்கத் தவிப்பவன் போன்று கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம் மற்றும் தக்ஷிணாக்நி என்னும் மூன்று வகையான அக்னிகளை எழுப்ப முயன்றபடி உள்ளவர்கள். (நான்மறை) - ருக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வண வேதங்களை அறிந்தவர்கள். (ஐவகை வேள்வி) - தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம் மற்றும் ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் ஆகிய ஐந்து வகையான யஜ்ஞங்களை இயற்றுபவர்கள். மேலே உள்ள மூன்றாலும் கர்மயோகம்

கூறப்பட்டது. (அறுதொழில்) - யஜநம் [யாகம் இயற்றுதல்], யாஜநம் [மற்றவர்களை யாக செய்வித்தல்], அத்யயநம் [வேதம் ஓதுதல்], அத்யாபநம் [மற்றவர்களை வேதம் ஓதுவித்தல்], தாநம் [மற்றவர்களுக்கு அளித்தல்] மற்றும் ப்ரதிக்ரஹம் [மற்றவர்களிடம் இருந்து பெற்றல்] முதலான ஆறு தொழில்கள் உடையவர்கள். (அந்தணர் வணங்கும் தன்மையை) - மேலே உள்ள பலவற்றிலும் ஈடுபட்டபடி, எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் உன்னை மட்டுமே விரும்பும் அந்தணர்களால் விரும்பும் தன்மை கொண்டவனாக.

வ்யாக்யானம் - 2

(முத்தீயித்யாதி) - வர்ணங்களில் உத்க்ருஷ்ட வர்ணமாய், நல்வழி போகக் கடவதாயிருக்கும் ப்ராஹ்மண ஜாதிக்கடைய ஆச்ரயணீயனாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (முத்தீயித்யாதி) - மூன்று பிள்ளை பெற்ற தாயைப் போலே ஆஹவநீய, கார்ஹபத்ய, தக்ஷிணாக்நி என்கிற அக்நித்ரயமும், நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞமும், அத்யயநம் பண்ணுகை, பண்ணுவிக்கை, யஜிக்கை, யஜிப்பிக்கை, தாநம் பண்ணுகை, கொள்ளுகை என்றாற்போலே சொல்லுகிற இவற்றைத் தொழிலாக உடையரான ப்ராஹ்மணர்க்கு ஆச்ரயணீயனாயிருக்கும்படி சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (முத்தீயித்யாதி) - நான்கு வர்ணங்களில் மிகவும் உயர்ந்ததும், நல்லவழியில் இட்டுச்செல்லக் கூடியதும் ஆகிய அந்தணர்களால் அடையத் தக்கவனாக உள்ளதைக் கூறுகிறார். ஆஹவநீய, கார்ஹபத்ய, தக்ஷிணாக்நி என்னும் மூன்று வகையான அக்னி கார்யங்கள் உடையவர்கள்; நான்கு வேதங்கள் ஓதுபவர்கள்; ஐந்துவகையான யஜ்ஞங்கள் இயற்றுபவர்கள்; வேதம் ஓதுதல், வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் இயற்றுதல், யாகம் இயற்றுவித்தல், தானம் செய்தல், தானம் பெறுதல் என்னும் ஆறுவிதமான கர்மங்கள் உள்ளவர்கள் - இவற்றைத் தொழிலாக உள்ள அந்தணர்களுக்கு அண்டும் இடமாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - 1

(ஐம்புலனித்யாதி) - கர்மயோகத்தை அங்கமாக உடைத்தான உபாயம் சொல்லப்படுகிறது. (ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து) - சக்ஷுராதீந்த்ரியங்களை சப்தாதி விஷயங்களிலே போகாமே உள்ளேயடக்கி. (நான்குடனடக்கி) - மநோ புத்தி சித்தாஹங்காரங்களையும் செறுத்து, ஆஹாரநித்ராபயமைதுநங்களையும்

தவிர்த்து என்றுமாம். (முக்குணத் திரண்டவையகற்றி) - குணத்ரயங்களில் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களை த்யஜித்து. (ஒன்றினிலொன்றிநின்று) - ஸத்வமொன்றிலுமே பொருந்தி நின்று. (ஆங்கு) - அந்த யோகத்திலே. (இரு பிறப்பறுப்போரறியுந் தன்மையை) - புண்ய பாப ரூபமான கர்மங்களாலே வரும் ஸம்ஸாரத்தையறுக்கும் உபாஸகராலே அறியப்படும் ஸ்வபாவத்தையுடையையாய். இப்படியிருந்த யோகத்தாலே அநுபவிக்கையாவது ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய மிடுக்குள்ள தசையோடொக்குமத்தனை. ஆனபின்பு அவனையே உபாயமாகப் பற்றிப் பிழைக்கவேணும்.

விளக்கம் - (ஐம்புலனித்யாதி) - அடுத்து இத்தகைய கர்மயோகத்தை அங்கமாகக் கொண்ட உபாயமான பக்தியோகம் கூறப்படுகிறது. (ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து) - கண் முதலான ஐந்து புலன்களையும் அவற்றின் விஷயங்களில் செல்லாமல் நிறுத்தி. (நான்குடனடக்கி) - மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் ஆகிய நான்கையும் அடக்கி. அல்லது ஆகாரம், உறக்கம், பயம், உடலுறவு ஆகியவற்றை அடக்கி என்றும் கொள்ளலாம். (முக்குணத் திரண்டவையகற்றி) - மூன்று குணங்களில் ரஜஸ் மற்றும் தாமஸ குணங்களை விலக்கி. ((ஒன்றினிலொன்றிநின்று) - மூன்றில் மீதம் உள்ள ஸத்வ குணத்தில் நிலைநின்று. (ஆங்கு) - அந்த பக்தியோகத்திலே. (இரு பிறப்பு அறுப்போர் அறியும் தன்மையை) - புண்யம், பாபம் ஆகிய இரண்டின் மூலமாக உண்டாகவல்ல ஸம்ஸார பந்தத்தை அறுக்கவல்ல உபாஸகர்களால் அறியக்கூடியவனாக உள்ளவனை.

வ்யாக்யானம் - 2

இனி ஸம்ஸாரபயபீதராய், முமுக்ஷுக்களாயிருப்பார்க்கு ஆச்ரணீயனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (ஐம்புலனித்யாதி) - ச்ரோத்ராதிகளை விஷயங்களில் போகாதபடியாக நியமித்து. "நித்யா நித்யவஸ்து விவேகம், சமதமதி ஸாதந ஸம்பத்து, இஹாமுத்ர பலபோகவிராகம், முமுக்ஷுத்வம்" என்றாற்போலே சொல்லுகிற ஸாதந சதுஷ்டயத்தையு முடையராய். அன்றிக்கே ஆஹாராதிகளைத் தவிர்த்து, ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களில் வைத்துக் கொண்டு ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக் கழித்து, நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வத்தையுடையராய்க் கொண்டு நின்று, அந்த யோகத்தாலே புண்யபாப ரூப கர்மங்களடியான ஸம்ஸாரிக துக்கத்தை அறுத்துக் கொள்ள வேணுமென்றிருப்பார் அறியும் ஸ்வபாவத்தையுடையனாயிருக்கும். ஸாதநாந்தர பரிக்ரஹம் பண்ணினார் உன்னைப் பெற்றுப் போகா நிற்க, உன்னையே ஸாதநமாகப் பரிக்ரஹித்த நான் உன்னைப் பெறாதே போவதே!

விளக்கம் - அடுத்து ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு பயந்து, மோசடித்தில் நாட்டம் கொள்பவர்கள் அடையும் இடமாக உள்ளதைக் கூறுகிறார். (ஐம்புலனித்யாதி) - புலன்களை அவற்றின் விஷயங்களில் செல்லாதபடி நிறுத்தி. அல்லது - நித்யமான வஸ்து எது நித்யம் அல்லாத வஸ்து எது என்று அறியும் திறன், சமநிலையில் இருத்தல், தமம் என்னும் ஸாதனச் செல்வம், இம்மை மறுமைப் பயன்களில் விருப்பம் இன்மை, மோசடி விருப்பம் ஆகியவற்றை உடையவர்கள். அல்லது ஆகாரம் முதலானவைகளை விலக்கி; ஸத்வம்-ரஜோ-தமஸ் ஆகியவற்றில் ரஜோ மற்றும் தாமஸங்களை விலக்கி; மீதம் உள்ள ஸத்வ குணத்தில் நின்று; இத்தகைய புண்யபாப கர்மங்களின் மூலமாக உண்டாகவல்ல ஸம்ஸார துக்கங்களை விலக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று சிலர் இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களால் அறியக்கூடிய ஸ்வபாவம் உடையவன். இப்படியாக பல ஸாதனங்களையும் கைக்கொண்டு, மோசடி அல்லாதவற்றையும் கைக்கொண்டு நிற்பவர்கள் உன்னை அடைந்தே தீர வேண்டும் என்று நிற்கின்றனர். இப்படி உள்ளபோது, உன்னையே உபாயமாகக் கொண்ட நான் உன்னைப் பெறாமல் இருப்பேனோ?

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 13)

வ்யாக்யானம் - (பெரியதோர் இடும்பை பூண்டு) - அத்தாலே, காலன் கொண்டும், பரஹிம்ஸை பண்ணியும், துச்சகமான மஹாதுக்கங்களை ஏறிட்டுக் கொள்ளும். "பூண்டு" என்றது கழுத்தில் புக்க வாயோடுபோலே தன்னால் கழற்றவொண்ணாதிருக்கை. அளவிறந்த ஸுகத்தை அனுபவிக்கவேணும் என்று கோலி, அளவிறந்த துக்கத்தையாய்த்து ஏறிட்டுக் கொள்வது. ஓர் அஞ்ஜலி உண்டறுக்கமாட்டாத விஷயத்தையன்றே பற்றிற்று. ஸுஸுகம் கர்த்தும் என்கிறபடியே ஸாதநவேளையே தொடங்கி ரஸிக்கும் விஷயமன்றே. "தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்" என்னக் கடவதிறே. இங்கே ஸாத்ய ஸாதநங்கள் இரண்டும் துக்க ரூபமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (பெரியதோர் இடும்பை பூண்டு) - இத்தகைய அற்பமான சுகங்களை பெறுவதற்காக காலதனம் பெற்றும், மற்றவர்களை வதைத்தும், சகித்துக்கொள்ள இயலாத துன்பங்களையும் தாங்கிக்கொண்டும் இருப்பான். "பூண்டு" என்றால் - சோறு வைக்கப்படும் பாணையின் கழுத்து தனது கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டால் கழற்ற இயலாமல் உள்ளதுபோன்று இவன் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்குவது உள்ளது. எல்லையற்ற இன்பம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, எல்லையற்ற துன்பத்தில் அல்லவா சிக்கிக் கொள்கிறான்? "உனக்கு ஓர் அஞ்ஜலி" என்று கூறிவிட்டால் போதுமானது, அதற்காக உருகிவிடும் எம்பெருமானை இவன் பற்றவில்லையே! ஸுஸுகம் கர்த்தும் - எம்பெருமானை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் ஸாதனங்கள் மிகவும் சுகமானவை என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முயற்சிகளைச் செய்யத்தொடங்கியவுடனேயே மிகவும் இரசிக்கத் தகுந்தபடி உள்ள எம்பெருமான் குறித்த விஷயங்களை இவன் பற்றவில்லையே! திருவாய்மொழி (1-7-3) - தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன் - என்றது காண்க. ஆனால் பெண்கள் விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஸாதனநேரம், பலன் அளிக்கும் நேரம் ஆகிய இரண்டுமே துக்கத்தை அளிப்பவையே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (உண்டிரா) - இரா உண்டு. ஜீவிக்கவும் அவஸரமில்லாதபடி பகலெல்லாம் தட்டித்திரித்து, அஸ்தமய வேளையிலேயாய்த்து ஜீவிப்பது. முதல் ஸ்வசரீர ரக்ஷணத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு நின்று, பின்னையிறே விஷயாநுபவம் பண்ணப் பார்ப்பது. (கிடக்கும்போது) - அநந்தரம் ஓரிடத்திலே விழவிடுகை அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். அப்போது சிதிலனாகையாலே விஷயங்களை அநுஸந்தித்தல் அநுபவித்தல் செய்யக் கூடாது.

விளக்கம் - (உண்டிரா) - உண்பதற்குக் கூட நேரம் இல்லாதபடி, நாள் முழுவதும் பணத்தைத் தேடி அலைந்து, இரவுப் பொழுதில் மட்டுமே உணவு உண்டு வாழ்வது. முதலில் தனது உடலைக் காப்பதற்காக உணவை உட்கொண்டு, பின்னர் பெண்களுடன் இன்பமாக இருப்பதற்கு நினைக்கிறான். (கிடக்கும்போது) - நாள் முழுவதும் பணம் சேர்ப்பதிலே அலைந்து திரிந்துவிட்டு, அதன் பின்னர் உடல் களைப்புற, படுக்கையில் விழுந்தால் போதும் என்ற நிலை இருக்கும். ஆனால் இவன் அதனை விடுத்து, இன்பம் நாட எண்ணுகிறான். அந்த நேரத்தில் இவன் உடல் தளர்ந்திருக்க, இன்பங்களை அநுபவிக்கவோ, அல்லது அந்த இன்பங்களை எண்ணிப் பார்க்கவோ கூட வலிமை இல்லாமல் உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (உடலுக்கே கரைந்து நைந்து) - “நாளை இவற்றை ரக்ஷித்து நாமும் ஜீவித்தோமாய் விடவல்லோம்” என்று சிந்தியா நிற்கும். அவதாரணத்தாலே தேஹாதிரித்த மாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டென்றிருக்கிலிறே அதுக்கும் ஒருகால் கரைய வேண்டுவது. சரீரஸமநந்தரத்தில் வகுத்த புருஷார்த்தத்தை லபிக்கும் விரகேதோ? நரகத்தையும் கர்ப்பவாஸத்தையும் தப்பும் விரகேதோ? என்று கரையவிறே அடுப்பது. அதுக்கு யோக்யதை இல்லாமையாலே தேஹதாரணத்துக்காகவே கரையா நிற்கும். “கரைந்து நைந்து” என்றது பகவத்குணவித்தராயிருப்பார் “நினைதொறும் சொல்லுந் தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று படுமதடங்க இத்தேஹத்திலே படுமாய்த்து இவன்.

விளக்கம் - (உடலுக்கே கரைந்து நைந்து) - படுக்கையில் கிடந்த பின்னரும், “நாளை நமது பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றி எப்படி ஜீவிக்கப் போகிறோம்”, என்று கவலைப்பட்டபடியே இருப்பான். உடல் அல்லாமல், உடலைவிட்டு வேறுபட்ட ஆத்மா என ஒன்று உள்ளது என்று அறிந்தானாகில், அதற்காகவும் கவலைப்படுவான். ஆத்மாவைப் பற்றி இவன் அறிந்தால் மட்டுமே, “சரீரம்

விட்டபின் அடையக்கூடிய புருஷார்த்தம் எது, நரகம் புகாமல் இருக்கக்கூடிய வழி என்ன, மீண்டும் கர்ப்பத்தில் விழாமல் இருக்கக்கூடிய வழி என்ன”, என்று ஆராயக்கூடும். ஆத்மாவைப் பற்றிய இத்தகைய ஞானம் கிட்டுவதற்குத் தகுதி இல்லாமையால், உடலைக் குறித்து எண்ணியபடி இருக்கிறான். “கரைந்து நைந்து” என்று கூறுவதன் மூலம் - எம்பெருமானின் திருக்கல்யாணகுணங்களை எண்ணியபடி உள்ள ஆழ்வார்கள், திருவாய்மொழி (9-6-2) - நினைதொறும் சொல்லுந் தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனது திருக்கல்யாண குணங்களை எண்ணியே உருகுவார்கள்; அது போன்று இவன் தனது உடலைக் குறித்து எண்ணியபடி உள்ளான் - என்று கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (தண்டுழாய் மாலை மார்பன் தமர்களாய்ப் பாடியாடி) - ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்து அஹமந்நமஹமந்நம் என்று களித்து, செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுத் திரியக்கடவ சேதநர் படும் அநர்த்தமே என்கிறார். (தண்டுழாய் மாலை மார்பன்) - ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனானவன். இவர்கள் பற்றின துராராத விஷயங்களைப் போலன்றியே “தன் வெறுமையை முன்னிட்டு என்னைப் பற்றுமவனை ரக்ஷிக்கக் கடவன்” என்று தனிமாலையிட்டுக் கொண்டிறே அவனிருப்பது. அவன் ரக்ஷகனாகாதவன்றும் கிட்டுவார்க்கு அவ்வடிவும் ஒப்பனையுமே ப்ரயோஜனம் போருங்கிடர். (தமர்களாய்) - இவ்விஷயத்தில் இவனுக்கு ஸாத்யம் ஒன்றில்லை. ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்துக்கு அநுமதி பண்ணுமித்தனையே வேண்டுவது. இவ்வாத்மாவும் நிலைநின்ற ஸ்வரூபம் இதிறே. அவனை பதம் விச்வஸ்ய என்றும், இவனை யஸ்யாஸ்மி என்றும், தாஸோஹம் என்றுமிறே நிர்ந்தோஷ ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது. (தமர்) - அடியார். கீழ்ச்சொன்னவையடங்க இவன்தானே ஏறிட்டுக் கொண்டவையிறே.

விளக்கம் - (தண்டுழாய் மாலை மார்பன் தமர்களாய்ப் பாடியாடி) - ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்து, தைத்திரீயம் - அஹமந்நமஹமந்நம் - நான் பரம்பொருளுக்கு அன்னம், நான் பரம்பொருளுக்கு அன்னம் - என்று கூறுவது போன்று மகிழ்ந்து ஆடி, இப்படிப்பட்ட இன்பத்தில் திளைக்கக்கூடிய இடமான பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகள் போன்று இருக்க வேண்டியவர்கள், இப்படி இந்தப் பூமியில் துன்பத்தில் உள்ளனரே என்று வருத்தம் கொள்கிறார். (தண்டுழாய் மாலை மார்பன்) - இவனே ஸர்வேச்வரன் என்று பறை சாற்றும் திருத்துழாய் மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன். எத்தனை முயற்சி செய்தாலும் மனநிறைவு பெறாத பெண்களை அல்லவோ மனிதர்கள் பற்றுகின்றனர். இந்தப் பெண்கள் போல் அல்லாமல், “தங்களால் ஏதும் செய்ய இயலவில்லை, தங்களிடம் எந்த உபாயமும் இல்லை என்று என்னைப் பற்றுகின்றவர்களை நான் ரக்ஷிப்பேன்”, என்று காண்பிக்க அல்லவோ அவன் துளசி மாலையுடன் உள்ளான்? ஏதோ சில

காரணங்களால் அவன் காக்கவில்லை என்றாலும், அவனை அடைந்தார்களுக்கு அவனது இந்த அழகான திருமேனியும், ஒப்பனையும் பேறாக அமையும் அல்லவா? (தமர்களாய்) - இவனை அடைவதற்கு மிகவும் பெரிய ஸாதனங்கள் அவசியம் இல்லை. அவனுக்கும் நமக்கு உள்ள இயற்கையான உறவு முறையான எஜமானன் - அடிமை என்பதை உணர்ந்தாலே போதுமானது. இந்த ஆத்மாவுக்கு நிலையான ஸ்வரூபம் என்பது அவனுக்கு அடிமையாக உள்ளதே அல்லவோ? எம்பெருமானை - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த உலகின் நாயகன் - என்றும்; நம்மை - யஸ்யாஸ்மி - யாருக்கு நான் தாஸனோ - என்றும், தாஸோஹம் - நான் தாஸன் - என்றும் அல்லவோ குற்றம் இல்லாத ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன? (தமர்) - அடியார்கள். இப்படி இன்பமாக இருக்கவேண்டிய ஜீவன், பெண்களால் சுகம் வரும் என்று எண்ணி, துன்பத்தைத் தானாகவே அல்லவோ ஏற்படுத்திக் கொள்கிறான்?

வ்யாக்யானம் - (பாடியாடி) - பகவதநுபவ ஜநித ப்ரீதிக்குப் போக்கு வீடாகப் பாடி, அதுதான் இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி. காயந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் ந்ருத்யந்தி கேசித் என்று மதுவனத்தில் புக்க முதலிகள்படியாய்த் திரியக் கடவளிநே இவன். ஒரு தேசவிசேஷத்திலே சென்றாலும், ஹா வுஹா வுஹா வு என்று ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாடி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணியிநே திரிந்திருப்பது.

விளக்கம் - (பாடியாடி) - எம்பெருமானைக் குறித்த அனுபவம் ஏற்பட்டு, அதனால் உண்டான ஆனந்தம் கழியும்விதமாகப் பாடி, அவ்விதம் பாடும்போது ஓரிடத்தில் நிற்க இயலாமல் ஆடியபடி. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - காயந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் ந்ருத்யந்தி கேசித் - சிலர் பாடுகின்றனர், சிலர் வணங்குகின்றனர், சிலர் சிரிக்கின்றனர் - என்றபடி, மதுவனத்தில் புகுந்த வானரங்கள் நிலையானது இவன் நிலையும். பரமபதத்தில் - ஹா வுஹா வுஹா வு - என்று மகிழ்ச்சி அதிகமான நிலையில் ஸாமகானம் அல்லவோ பரமபதத்தில் ஓதப்படுகிறது?

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்